

ת"פ 6342/03/16 - מדינת ישראל נגד אריה יהושע ברידקי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 6342-03-16 מדינת ישראל נ' ברידקי

לפני
המאשימה
כבוד השופט מרדכי לוי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן וסרמן,
פמת"א (פלילי)

נגד
הנאשם
אריה יהושע ברידקי
ע"י ב"כ עו"ד בני נהרי

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של שלילת כושר התנגדות לשם ביצוע עבירה, לפי סעיף 327 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), ובעבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק (להלן: "**התיק העיקרי**"). כמו כן, במסגרת הסדר הטיעון צורף לתיק העיקרי גם תיק של בית משפט השלום בת"א, ת"פ 16-01-26274 (להלן: "**התיק שצורף**"), והנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בתיק שצורף, בעבירה (נוספת) של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק.

2. הסדר הטיעון התייחס הן לתיקון כתב האישום המקורי בתיק העיקרי, הן לצירוף התיק הנ"ל והן לעניין העונש, כפי שיפורט להלן. כמו כן הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יפצה את המתלונן בכל אחד מהתיקים. עם זאת, ב"כ הצדדים חלוקים לגבי סכומי הפיצויים למתלוננים.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום שכר הנאשם מונית מהמתלונן (להלן: "**המתלונן**"). בתאריך 4.9.15 קבע הנאשם עם המתלונן להיפגש עמו בכניסה למושב רשפון, באמתלה שברצונו להחזיר למתלונן סכום כסף שהוא חייב לו (להלן: "**הפגישה**"). עם תחילת הפגישה גמלה בלבו של הנאשם החלטה לגנוב את שעונו של המתלונן מסוג רולקס, המוערך בשווי של 140 אלף ₪ (להלן: "**השעון**"). לצורך כך, הכניס הנאשם חומר מרדים לתוך דבר מאכל שהיה ברשותו (להלן: "**המאכל המסוכן**"), וזאת כדי לשלול מהמתלונן את כושר התנגדותו ולהקל על הנאשם לגנוב ממנו את השעון. בהמשך הפגישה, בעת שהשניים ישבו במונית, הציע הנאשם למתלונן לאכול את המאכל המסוכן והמתלונן עשה כן. זמן מה לאחר מכן, במהלך הפגישה, המאכל המסוכן עשה את פעולתו והמתלונן נרדם. אז גנב הנאשם מהמתלונן את השעון. לאחר שהמתלונן התעורר מתרדמתו והבחין כי השעון אינו נמצא על ידו, הוא פתח בחיפושים אחר השעון, בצוותא עם הנאשם, מבלי שהנאשם

יגלה למתלונן שהוא עצמו גנב את השעון ממנו. משלא הצליח המתלונן למצוא את השעון, נפרד המתלונן מהנאשם, נכנס המתלונן לרכבו והחל בנסיעה לביתו בנתניה, כשאינו בפיכחון ואינו חש בטוב; כל זאת מבלי שהנאשם עצר בעדו מלהיכנס לרכבו ולהתחיל בנהיגה. בהמשך אותו יום מכר הנאשם את השעון לאדם אחר, תמורת סך של 35 אלף ₪ במזומן.

על פי עובדות כתב האישום בתיק שצורף, ביום 14.10.15 הגיע הנאשם לחנות מכשירים סלולאריים בהרצליה, בבעלותו של מר רודי וקנין (להלן: "**המתלונן בתיק שצורף**"), כדי לתקן את מכשירו הנייד. משהבחין הנאשם כי המתלונן בתיק שצורף, אינו מבחין במעשיו, גנב הנאשם מכשיר נייד מסוג איפון 5 (להלן: "**האיפון**"), בכך שפתח מגירה בחנות, שבה היה המכשיר, ומיד הכניס את המכשיר לכיסו וגנב אותו.

4. על פי הסדר הטיעון שהושג בין הצדדים, עתרו ב"כ הצדדים במשותף להשית על הנאשם, בגין התיק העיקרי והתיק שצורף גם יחד, מאסר בפועל למשך שנה וחצי, לצד מאסר מותנה ופיצויים למתלוננים בשני התיקים, תוך שב"כ הצדדים יטענו באופן פתוח לגבי גובה הפיצויים למתלוננים.

5. ב"כ שני הצדדים עתרו לכבד את הסדר הטיעון והתמקדו בטיעוניהם בעניין גובה הפיצויים למתלוננים, בשני התיקים.

6. למעשה, מוסכם כי השעון הוחזר על ידי משטרת ישראל למתלונן, במסגרת החקירה, וכן כי מי שרכש את השעון מהנאשם קיבל את כספו חזרה, אם כי לא מהנאשם. בנוסף לכך, מוסכם כי מכשיר האיפון הוחזר אף הוא לבעליו, המתלונן בתיק שצורף.

7. ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה, בין היתר, כי לנאשם ולמתלונן היתה היכרות מוקדמת, כאשר הנאשם שכר מונית מהמתלונן, וכי הנאשם הביא את המתלונן למצב של תרדמה, בעודו יושב עמו, ולא מנע מהמתלונן לנהוג ברכבו, ממושב רשפון לנתניה, נסיעה שכללה גם נהיגה בכביש מהיר, כאשר המתלונן חש ברע ואינו בפיכחון, ומכאן שעקב מעשיו של הנאשם, הנסיעה האמורה סיכנה את חייו של המתלונן ואף את חייהם של עוברי דרך באותה שעה. ב"כ המאשימה טענה כי לנוכח הפגיעה החמורה באוטונומיה של המתלונן, פגיעה המועצמת בשל היחסים ביניהם, ולנוכח העבירה החמורה שבה הורשע הנאשם, מתבקש בנוסף לעונש המאסר לחייב את הנאשם בפיצוי משמעותי לטובתו של המתלונן וכן גם פיצוי למתלונן בתיק שצורף.

8. מנגד, ב"כ הנאשם ביקש להדגיש בטיעונו, בין היתר, כי הנאשם הודה במעשיו מיד, כבר בחקירתו במשטרה, וכאמור גם בבית המשפט, ויש לראות בכך חרטה כנה ועמוקה של הנאשם. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם אב לשתי בנות בגילאים 8.5 ו-12.5, הוא גרוש וגרושתו אמורה לעבור ניתוחים לא פשוטים בתקופה הקרובה, ועל כן יצטרך לסעוד את שתי בנותיו הקטינות. כמו כן, הנאשם עצמו סובל מבעיות רפואיות לא קלות כתוצאה מניתוח ראש שעבר בשנת 2014 להוצאת ממצא סרטני פתולוגי, ומאז אינו עובד והוא פושט רגל. לתמיכה בטענות אלה הוגשו בהסכמה לבית המשפט, בדיון הטיעונים לעונש, תעודה רפואית של המרכז הרפואי תל אביב סוראסקי משנת 2014 (נע/1) וצו כינוס שהוצא בעניינו של הנאשם בשנת 2015 בתיק פש"ר 14141-08-15 (נע/2).

כמו כן, לבקשת ב"כ הנאשם, הוגשו לבית המשפט, ימים אחדים לאחר דיון הטיעונים לעונש, מסמכים רפואיים הנוגעים לגרושתו של הנאשם, שלפיהם היא אושפזה בבית החולים על שם שיבא מיום 14.8.16 עד ליום 31.8.16 בעקבות סרטן שהתגלה בגופה וכן היא מוזמנת לאשפוז חוזר ביום 28.5.17.

אמנם, ב"כ הנאשם אינו מקל ראש בחומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם ואינו חולק על כך שיש ליתן פיצוי למתלוננים, כמוסכם במסגרת הסדר הטיעון, אך הוא הדגיש כי הן השעון והן מכשיר האייפון הוחזרו לבעליהם, וטען כי לא נגרם נזק לשני המתלוננים. כמו כן הודגש כי אין לנאשם עבר פלילי וכי על פי הסדר הטיעון אמור הנאשם לרצות, לראשונה בחייו, עונש מאסר שהוא לא קצר. עוד הודגש כי מצבו הכלכלי של הנאשם מאוד קשה, באשר אינו עובד עקב מצבו הרפואי. על כן עתר ב"כ הנאשם להסתפק בפיצויים בסכום נמוך למתלוננים.

9. בדברו האחרון של הנאשם הוא ציין, בין היתר, כי הוא מתחרט על מעשיו מעומק לבו ורוצה לשלם את חובו לחברה. הנאשם הדגיש כי בנותיו, אשר בגילאים 8.5 ו-12.5, הן במשמורת משותפת שלו ושל גרושתו, וכי היא אמורה לעבור שני ניתוחים בתקופה הקרובה ועל כן הוא ביקש לדחות את מועד תחילת ריצוי המאסר אחרי חג הפסח ואחרי הניתוחים שתעבור גרושתו, כדי שיוכל לשהות עם בנותיו ולא להוסיף להן "טראומה על טראומה" כלשונו. כמו כן, הנאשם ציין כי אינו עובד בשנתיים האחרונות, הוא גר אצל הוריו והוא עדיין תחת צו כינוס במסגרת תיק פשיטת הרגל.

דין והכרעה

10. הנאשם הורשע, בין היתר, בעבירה חמורה של שלילת כושר התנגדות לשם ביצוע עבירה, שהעונש המרבי בגינה הוא 20 שנות מאסר, וזאת בנוסף לשתי עבירות של גניבה, האחת בגין התיק העיקרי והשנייה בגין התיק שצורף. אין מדובר אפוא במעידה חד פעמית. עם זאת, הנאשם הודה במעשיו מיד בחקירתו במשטרה וכן הודה בהם בבית המשפט. כמו כן, אין מחלוקת כי מצבו המשפחתי של הנאשם אינו קל, בהיותו גרוש ואב לשתי בנות קטינות, וזאת במיוחד לנוכח מצבו הרפואי ובעיקר לנוכח מצבה הרפואי של גרושתו.

לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, הגעתי למסקנה כי הסדר הטיעון הוא סביר, הגם שהעונש המוסכם נוטה לצד הקולא; ועל כן החלטתי לכבד את הסדר הטיעון.

אשר למחלוקת בין הצדדים בעניין גובה הפיצויים למתלוננים, כאמור השעון ומכשיר האייפון הוחזרו לבעליהם.

עם זאת, כידוע, מטרת הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק היא לפצות אדם ש"ניזוק על ידי העבירה", בגין "הנזק או הסבל שנגרם לו".

סכום הפיצוי מוגבל לתקרה הקבועה בחוק (258,000 ₪).

על פי הפסיקה, מדובר בפיצוי אזרחי במהותו, שנועד לשפות את הנפגע על הנזק והסבל שנגרמו לו, לסייע לניזוק ולאפשר לו לקבל פיצויים, ולו ראשוניים, מבלי להידרש לפרוצדורה האזרחית הרגילה ומבלי להמתין לסיום ההליכים האזרחיים. מעבר למאפיין האזרחי הדומיננטי, לסמכות הפיצוי תכליות נוספות ובהן גם הכרה חברתית בסבלו של הנפגע ושיתופו במידה מסוימת בהליך הפלילי, בשים לב לעליה שחלה במעמדם של נפגעי העבירה ומתוך הכרה בזכותם לקבל פיצויים על הנזקים שנגרמו להם - לא רק הנזקים הרכושיים, אלא גם הנזקים הגופניים והנפשיים והסבל שנגרמו להם [ראו למשל: ע"פ 7033/04 יאיר נ' מדינת ישראל (11.9.2006), בעיקר בפסקה 18 לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן; רע"פ 9727/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(2) 802 (2007), בפסקאות 12-14 לפסק-דינה של כב' הנשיאה ד' ביניש; ע"פ 5860/14 לביא נ' מדינת ישראל (6.3.2016), בפסקה 16 לפסק-דינו של כב' השופט מ' מזוז; ע"פ 1076/15 טווק נ' מדינת ישראל (7.6.2016)].

כפי שנפסק, אין בהעדר יכולת כלכלית של נאשם כדי להצדיק אי תשלום פיצוי, ויכולותיו הכלכליות אינן מהוות שיקול

בקביעת שיעור הפיצוי [ראו למשל: ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל (24.7.2006)], בפסקה ט לפסק-דינו של כב' השופט א' רובינשטיין; ע"פ 329/13 ורגס נ' מדינת ישראל (9.3.2014), בפסקה 17 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר; ע"פ 1310/12 שוורצמן נ' מדינת ישראל (3.11.2014), בפסקה 42 לפסק-דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן; ע"פ 8774/15 פלוני נ' מדינת ישראל (19.6.2016), בפסקה 17 לפסק-דינו של כב' השופט י' דנציגר].

חרף העובדה כי השעון ומכשיר האיפון הוחזרו לבעליהם, נגרם נזק נפשי וסבל בעיקר למתלונן בתיק העיקרי, במיוחד לאחר שהוא נהג ברכבו שלא בפיקוחו ובהיותו חש ברע, עקב מעשיו החמורים של הנאשם, וזאת כברת דרך לא קצרה שכללה נסיעה בכביש מהיר, תוך סיכון חייו (לבד מסיכון חייהם של עוברי הדרך).

מתבקש אפוא לפסוק למתלונן בתיק העיקרי פיצוי משמעותי, וכן פיצוי מסוים גם למתלונן בתיק שצורף.

11. סוף דבר, החלטתי להטיל על הנאשם, בגין התיק העיקרי ובגין התיק שצורף, עונש מאסר בפועל בן 18 חודשים.

כמו כן, מוטל בזה על הנאשם מאסר מותנה בן 18 חודשים, למשך שלוש שנים מתום ריצוי עונש המאסר בפועל, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור שוב עבירה של שלילת כושר התנגדות לשם ביצוע עבירה.

כן מוטל בזה על הנאשם מאסר מותנה בן 8 חודשים, למשך שלוש שנים מתום ריצוי עונש המאסר בפועל, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור שוב עבירה של גניבה או עבירת רכוש שהיא פשע.

בנוסף, הנני מחייב את הנאשם בתשלום פיצויים למתלונן (בתיק העיקרי) בסך ₪7,500, ולמתלונן בתיק שצורף בסך ₪500.

הפיצויים ישולמו תוך 90 יום מהיום.

לנוכח מצבה הרפואי של גרושתו של הנאשם, שהיא אם שתי בנותיו הקטינות, ובשים לב לעמדת המאשימה שהסכימה לדחיית תחילת ריצוי עונש המאסר עד שבוע לאחר הניתוח שאמורה לעבור גרושת הנאשם, החלטתי להיעתר לבקשת הנאשם לדחות את מועד תחילת ריצוי עונש המאסר בפועל, כך שהנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר ביום 5.6.17, עד השעה 09:00, בבית המעצר ניצן, אלא אם כן יורה שב"ס על מקום התייצבות אחר; זאת, בכפוף לכך שלשם הבטחת התייצבות לריצוי עונשו, יוצא נגד הנאשם צו עיכוב יציאה מהארץ וכן יינתנו ערבות עצמית וערבויות צד ג' של שני ערבים, כל אחת על סך ₪50,000.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ז, 0707 פברואר 2017, במעמד הצדדים.

